

Snurk!

Een stekelig avontuur

Snurk!

Liesbeth
van Binsbergen
Illustraties Wendelien van de Erve

j/columbus

Snurk!
Een stekelig avontuur
Serie De Dieno's
Liesbeth van Binsbergen

ISBN 978-90-8543-547-1
ISBN e-book 978-90-8543-553-2
NUR 283
C-NUR 283030

Illustraties binnenwerk en omslag: Wendelien van de Erve

 wendelienvandeerve

Boekverzorging: Buitenspel, Meppel

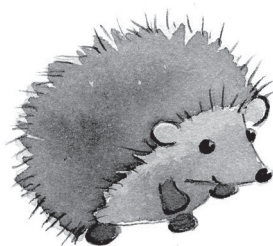
© 2023 UITGEVERIJ COLUMBUS - LEEUWARDEN
Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Columbus is onderdeel van Jongbloed Christelijke Media.

www.jongbloedmedia.nl

Inhoud

1. Een raar geluid	7
2. Yuna	12
3. Speurtocht	18
4. Buurman Rinus.....	25
5. Verstrikt	32
6. Op ziekenbezoek	41
7. Het bericht.....	50
8. Verdacht.....	57
9. Red de egels!.....	64
10. Sjaan.....	72
11. De vondst.....	82
12. Politie	89
13. Rozen	96
14. Feest	103

1 Een raar geluid

Wist je dat goudvisbaby's zwart zijn? Dat goudvissen in een vijver wel veertig centimeter lang kunnen worden? En dat ze nooit honger hebben omdat ze geen maag hebben, dus ook geen rammelende? Goudvissen zijn helemaal niet saai, ze zijn juist superinteressant!

Boos maait Jonas met zijn handen door het koele water van zijn vijver. Dát had hij allemaal moeten zeggen tegen Finn. Wie vindt dat vissen dom zijn, is zelf dom. Waarom heeft hij zijn mond gehouden? Het maakt hem nog bozer dan hij al was.

Pets, pats! Het water spat over de hoge, betonnen vijverrand. Een van de vissen duikt geschrokken weg onder een lelieblad. 'Sorry', mompelt Jonas. 'Het komt allemaal door Finn.'

En door die vraag in het taalboek. *Wat voor huisdieren heb jij?* De helft van de klas heeft een hond of een kat. Merel heeft allebei. Puck kreeg pas een cavia en Thijs heeft een hamster. Maar goudvissen heeft niemand. Behalve hij. 'Saai', volgens Finn. 'Hoe weet je dat?' vroeg meester Tim. Finn haalde zijn schouders op. 'Gewoon.'

Maar 'gewoon' vindt de meester nooit een goed antwoord. 'Misschien kun je een spreekbeurt houden over goudvissen, Jonas', bedacht hij. 'Ik denk namelijk dat er best interessante dingen over te vertellen zijn.' Jonas had alleen maar geknikt. En boos naar Finn gekeken, maar die keek niet terug.

Plop! Jonas buigt voorover. Is dat Sunny? Wow, wat is ze dik! Heeft ze soms eitjes in haar buik?

Hij buigt nog dieper, tot zijn blonde haren bijna het water raken. *GGG ...GGG!* Met beide handen grijpt Jonas zich vast. Een paar tellen blijft hij stokstijf zitten.

Wat ... wat was dat?!

Langzaam draait Jonas zijn hoofd. Beweegt daar iets, tussen de struiken?

GGGGG! Jonas komt overeind en doet een paar stappen in de richting van het geluid. *Ggggg ... ffff ...* Het lijkt wel of er iemand snurkt! Ha, buurman Rinus doet zeker een avonddutje. Grinnikend loopt Jonas naar de klimboom achter in hun tuin, naast de schutting tussen hen en de buurman. Eén, twee, hup!

Huh? De tuin van de buurman is leeg! Nou ja, leeg ... eerder voll! Vol zand.

Vroeger groeide er gras, hoog gras, weet Jonas. Dat was toen hun oude buurvrouw er nog woonde. Een paar maanden geleden is zij naar een verzorgingshuis gegaan en toen kwam buurman Rinus naast hen wonen. Met zijn ouders ging Jonas op kennismakingsbezoek. Zijn moeder vond het vies bij de buurman. Maar zijn moeder vindt snel iets vies. Daarom mag hij ook geen hond. Veel te veel haren. Alsof je die niet gewoon kunt wegvegen of opzuigen. Je kunt er zelfs truien van breien! Alleen maar handig toch? 'Jó-nas!' Zijn moeder. 'Kom je binnen?'

Jonas laat zich zakken. Hij loopt terug naar de struiken en duwt een paar takken opzij. Niets te zien. Vreemd.

Snel loopt hij naar het tuinhuisje om de bus met vissenvoer te halen. Nog gauw wat vlokken strooien. Niet te veel, want alles wat

niet opgegeten wordt, verrot op de bodem en daardoor krijg je algen. Die maken de vijver helemaal groen en dat is niet gezond voor de vissen.

Ha, daar komen ze al. Hé, daar heb je Sunny ook weer. Ja, ze is echt dik. Wat gaaf! Dan zwemmen er over een tijdje misschien guppy's rond.

GG ...GG ... Bijna laat Jonas de bus met voer uit zijn handen vallen. Weer dat rare geluid! In twee stappen is hij bij de struiken. Ritselt daar iets?

‘Jó-nas!’

‘Ja, ik kom eraan!’ Vlug het deksel op de bus, terugzetten en naar binnen.

Zijn moeder staat hem op te wachten. ‘Waar bleef je toch?’

‘Ik moest de vissen nog voeren.’

‘Zo lang doe je daar toch niet over?’

‘Nee, maar mam ... ik hoorde iets in de tuin.’

Zijn moeder zet een glas melk voor hem neer. ‘Ha, ik ook! Ik hoorde een vliegtuig en ik hoorde ...’

‘Nee mam, serieus. In de struiken.’

Zijn moeder glimlacht. ‘Een vogel zeker.’

Kunnen vogels snurken? Jonas pakt de tablet van de keukentafel. *Vogels snurken*, typt hij in. Er komt een klein vogeltje in beeld met prachtige kleuren.

De kolibrie is de allerkleinste vogel ter wereld. De meeste soorten leven in Zuid-Amerika. Nee, dan was het geen kolibrie. Kolibries hebben een ijzersterk geheugen. Ze kunnen zich iedere bloem herinneren waar ze ooit zijn geweest. Wow. De kolibrie bezoekt zo'n duizend bloemen per dag om nectar te drinken. Duizend? En die kunnen ze allemaal

onthouden? Wow! O wacht, een filmpje. *Snurkende kolibrie*. Als Jonas het driehoekje aanklikt, ziet hij een slapend vogeltje. Elke keer als het beestje uitademt, klinkt er een hoog, piepend geluid. Nee, dit is niet wat hij hoorde. Jonas klikt terug. Hé, een kerkuil. *Kerkuilen maken veel geluiden. Ze krassen, roepen, blazen, gillen of snurken.*

Zit er een kerkuil in hun tuin? *Een kerkuil zit graag in gebouwen als schuren en kerktorens.*

Hun tuinhuisje! Dat zou kunnen! Jonas legt de tablet neer en loopt naar de schuifdeur.

‘Wat ga je doen?’ vraagt zijn moeder.

‘Kijken of er een kerkuil in ons tuinhuisje zit.’

‘Een kerkuil?’ Zijn moeder schudt haar hoofd. ‘Die zijn hier niet.’

‘Waarom niet? Ik las dat ze graag in schuren zitten.’

‘Schurén,’ zegt zijn moeder, ‘geen schuurtjés of tuinhuisjés. Die vinden ze veel te klein.’

Jonas denkt na. Heeft zijn moeder gelijk? Het geluid kwam trouwens niet uit het tuinhuis, het kwam duidelijk uit de struiken. Was de moederuil daar om takjes te verzamelen voor haar nest? ‘Ik ga tóch even kijken.’ Jonas wil de deur openschuiven, maar zijn moeder haalt zijn hand van de hendel. ‘Nee Jonas, het is half negen. Tijd om naar bed te gaan. Morgen is er weer een dag.’ Mopperend sluit Jonas de tablet af. Door het glas van de terrasdeur ziet hij een musje op de tuintafel hippen. Mussen zijn er genoeg, maar een kerkuil, dat zou fantastisch zijn!

Een bed is om te slapen, maar soms lig je in bed en lukt slapen niet. Rond negen uur hoort Jonas zijn vader thuiskomen van een vergadering. Even later praten zijn ouders zachtjes met elkaar op het terras onder zijn slaapkamerraam. 'Eind mei,' zegt zijn vader, 'en dan al zo warm. Dit is echt niet normaal.'

Jonas weet dat zijn vader zich zorgen maakt over het klimaat. De aarde wordt steeds warmer, daar hebben ze het op school ook over gehad. De natuur raakt soms in de war. Zoeken dieren daarvoor andere plaatsen om te leven? Opnieuw denkt hij aan het rare geluid. Het leek toch echt of er iemand lag te snurken. Was het wel een dier?

Elin uit zijn klas vertelde een keer dat er een zwerver in hun tuin had geslapen, onder de trampoline. Is er bij hen ook iemand binnengeslopen? Was de deur tussen de oprit en de tuin niet op slot? Buiten is het stil geworden. Zijn vader en moeder zijn zeker naar binnen gegaan. Jonas gooit het dekbed van zich af. Zijn vader heeft gelijk, het is warm! De vloer voelt wel lekker koud. Jonas trekt het rolgordijn een eindje omhoog. Buiten is het schemerig. De wereld kleurt langzaam grijs. Jonas tuurt de tuin in. Het tuinhuis, de vijver, het houthok, de klimboom, de struiken ...

Niets bijzonders te zien. Ook niets bijzonders te horen.

Jonas laat het gordijn zakken en kruipt terug in bed. Morgenvroeg gaat hij meteen kijken!

2 Yuna

Een portier slaat dicht, een motor start.

Jonas wordt wakker. Zeven uur, weet hij. Buurman Rinus gaat naar zijn werk.

Vroem, VROEM! Vol gas rijdt hij de straat uit. Buurman Rinus doet alles hard. Hij rijdt hard, hij praat hard, hij boert hard en soms zet hij zijn radio ook hard. Zijn moeder heeft daar een hekel aan. ‘Kan het niet wat zachter?’ zegt ze dan. Tegen zijn vader en hem, niet tegen de buurman. Alleen over die radio heeft ze een keer iets gezegd. Dat hielp even, maar na een paar dagen leek de buurman zijn belofte alweer vergeten. Logisch, denkt Jonas, dat hij gisteren meteen aan de buurman dacht toen ... O ja, dat geluid! Hij moet eruit!

In de badkamer hoort hij zijn moeder neuriën. Jonas sluipt naar beneden. Op de keukentafel ligt een bord vol kruimels. Zijn vader is een uur geleden al vertrokken. In de bijkeuken, naast de achterdeur, hangt een rekje met drie sleutels. Als Jonas op zijn tenen staat, kan hij er net bij. Welke is van de achterdeur? Die ronde.

Buiten is het nog fris. Boven in de boom fluit een merel.

Jonas twijfelt: eerst naar de struiken of eerst naar het tuinhuisje? Hij kiest voor het laatste.

Hun tuinhuisje is klein, maar er zit een grote overkapping aan. Zijn vader heeft hem vorig jaar zelf gebouwd, samen met oom Ruud. Jonas mocht ook af en toe meehelpen, dat was top.

O wacht, voor het tuinhuisje heeft hij natuurlijk ook een sleutel nodig. Op zijn pandapantoffels rent Jonas terug en grist het kleinste sleuteltje van het rek. Iets langzamer loopt hij over het grindpad naar achteren. Voor de deur van het tuinhuis staat hij stil. Wil hij wel kijken? Wat als er straks een enorm vogelbeest op hem af vliegt? Weet je wat, hij zal de deur eerst op een kier zetten. Jonas steekt het sleuteltje in het slot, pakt de klink en duwt die naar beneden. Hé, hij hoeft niet eens te draaien, de deur was niet op slot! Dat is zijn vader gisteravond zeker vergeten. Maar wacht, als de deur niet op slot zit, kan iedereen erin, ook een zwerver. Zal hij ...? Nee, niet bang zijn, gewoon doen. Eén, twee ... nu! Jonas trekt de deur een klein eindje open. Er gebeurt niets. Ook als de kier iets groter wordt, blijft alles stil. Voorzichtig steekt Jonas zijn hoofd om het hoekje. Een grasmaaier, tuingereedschap, ander gereedschap, een paar emmers, bloempotten, een gieter ...

Jonas stapt naar binnen. Zijn ogen speuren langs de balken. Hoe ziet een uilennest er eigenlijk uit? Eerlijk gezegd heeft hij geen idee. Toch heeft hij het al snel gezien: hier is niets wat ook maar een klein beetje op een nest lijkt. Geen kerkuil dus. Tijd voor stap twee: de struiken.

Als Jonas langs de vijver loopt, zwemmen de vissen naar hem toe. Nee nee, lacht Jonas, het is nog geen voedertijd.

De struiken zijn nat. Jonas laat zich op zijn hurken zakken en daarna op zijn knieën.

Tussen deze priktakken kun je niet gemakkelijk liggen, dus hier was vast geen zwerver. Maar wat dan wel?

‘Jónas!’ Ineens staat zijn moeder achter hem. ‘Zit je hier!? Ik schrok me naar! Ik kwam op je kamer en je bed was leeg ...’

‘Ik was hier.’

‘Ja, dat zie ik nu ook. En je loopt nog in je pyjama.’

Haar ogen gaan naar zijn knieën die zwart zien van het zand.

‘O, vergeten af te kloppen.’

‘Maar wat doe je hier zo vroeg?’

‘Ik wou weten of er een kerkuil was.’ Of een zwerver, denkt hij erachteraan.

Zijn moeder schudt haar hoofd. ‘Ga naar binnen en maak je alsjeblieft gauw klaar. Anders ben jij te laat op school en ik te laat op mijn werk.’

Om precies kwart over acht staat hij op de stoep. Hij zwaait naar zijn moeder die op de fiets hun straat uitrijdt. Het is maar tien minuten naar haar kantoor. Jonas is een keer mee geweest. Het bedrijf waar zijn moeder werkt, zit op de zesde verdieping, dus ze namen de lift. Boven had je een mooi uitzicht over de stad. Als je goed keek, kon je zelfs hun woonwijk zien. En hun huis, heel klein. Hoe ieniemienie zou hun huis zijn vanuit een vliegtuig? Voorlopig zal hij dat niet weten, want zijn ouders gaan niet vliegen. Veel te slecht voor het milieu, vinden ze.

Jonas tuurt omhoog. De blauwe lucht is bekrast met witte strepen. Allemaal uitlaatgassen van vliegtuigmotoren, vertelde zijn vader een keer. Maar niet alle vliegtuigen laten een wit spoor achter. Hoe zit dat?

‘Hé droomkous!’

Iemand grijpt hem bij zijn schouders. Yuna! Hij had haar helemaal niet gezien. Niet gehoord ook. Geen wonder, ze loopt op gympen. Roze gympen met glitterveters.

Yuna ziet hem kijken. ‘Mooi, hè? Gisteren gekregen.’

Samen lopen ze verder.

Die roze kraaltjes zijn zeker ook nieuw, denkt Jonas. Ze vallen goed op in Yuna’s zwarte haar.

‘We zijn de hele middag in de stad geweest. Maar vanmiddag kunnen we weer iets samen doen. Als jij dat ook wilt, tenminste.’

Jonas knikt. Zijn moeder is pas om half vijf thuis, maar hij heeft een sleutel.

Yuna haalt iets uit haar rugzak. ‘Kijk, ik heb ook nieuwe viltstiften. Voor op school. Die oude waren uitgedroogd. Doen die van jou het nog wel goed?’